

АНХЕЛИКА ГОРОДИЩЕР ЗАРОДИШИТЕ НА ЛИЛАВОТО

Превод от руски: Мария Раева, 1988

chitanka.info

Обърна се на другата страна под завивката. Успя да улови нишката на съня, който беше за Улисес; заслуша се в спокойното дишане на нощта във Вантедоур. Пред леглото Бонифаци от Саломея се протегна и извади розово езиче, за да изпълни ритуала на ленивото измиване. Зората обаче още не беше се показала, така че и двамата отново се нагласиха да спят.

Подпрян на рамката на вратата, похъркваше Тук-о-Тут.

От другата страна на морето Матроните люлееха Сладкото Лицице. Стъпвайки внимателно, за да не се спънат и да не разтърсят яйцето, грижливо го пренесоха на чист въздух и свалиха покривката. Огромната люлка се поклащаше в ритъма на песента, а златното слънце, прониквайки през листата на дърветата, лижеше бедрата му. Размърда се, отърка се в меките стени на люлката и заплака. Матроните запяха, а една от тях се приближи и го помилва по бузката. Сладкото Лицице се усмихна и отново заспа. Матроните въздъхнаха с облекчение.

На острова вече беше паднал мрак; клавикордите разнасяха Соната Опус 17 в В бемол. Теофилус се подготвяше за следващата атака: Севериус беше завършил своята операция и сега беше негов, на Теофилус, ред да изрече изумителната реплика. Но някъде вътре в него внезапно прозвуча изразът: „Тази душа също обича Чимароза.“

Нима му убягваха думите, които имаше намерение да произнесе, значението на съюза за противопоставяне, особенният нюанс на прилагателното, с помощта на което би могъл по малко пеоративен начин да оцени привидно универсалния модел на възприятието? Стори му се, че Северий е прекалено доволен от себе си.

Усукан като парче връв, обрасъл и мръсен, вонящ на изпразнения и пот, успя да направи още едно усилие, за да промени положението си до седнало. С лявата си длан се опря на земята, натискайки я силно, силно, за да спре треперенето, и се залови за някакъв храст. Дясната си ръка вдигна нагоре и вкопчил я в някакъв

пън, започна да се движи. Чувстваше се отмаял и горчива слюнка напълни устата му. Изплю се, струйката слюнка пропълзя по брадата му.

— Да пеем — каза, — да пеем за живота, любовта и виното. Седем слънца имаше в главата му, а две навън. Едното от тях имаше портокалов оттенък и можеше да се гледа безнаказано.

— Искам да имам — каза — нови дрехи. Това са вече въшливи дрипи. Нови дрехи от зелено кадифе. Зелено, това е то, зелено. И високи обувки. Бастун и риза. И уиски в бирени халби.

Но се намираше на голямо разстояние от лилавото и нямаше сили да стигне дотам.

Фасадата на къщата беше от сив камък. Самата сграда беше издигната на скала и отвътре беше прорязана от безброй коридори, до които никога не достигаше светлина. Залата, предназначена за трофеи, беше празна. На върха Ловците печеха сърнешко месо. Тук се намираха и зали, тапицирани с черен плат, в които някога бяха влизали Съдиите. Навсякъде цареше тишина, както впрочем винаги; прозорците оставаха затворени. В подземията се намираше стаята за мъчения и точно там вкараха Лесванос с кръстосани на гърба ръце.

В това време в тъмнината се приближаваха петнадесет уморени мъже. Единадесет от тях бяха избрани заради физическите им възможности, за смелостта и дисциплинираността им; четирима останаха заради уменията им. Седем от тях бяха седнали край масата.

— Да кажем, че са още десет часа — заяви Комендантът.

Леонидас Теренциус Сеслер помисли, че прекалено много се говори по време на това пътуване и вероятно ще продължат да се казват излишни думи. Дискусии, пререкания, викове, заповеди, молби за прошка, убеждавания, морализаторски речи (на неговите, изключително на неговите плещи). Никога нямаше намерение да създава впечатление на морализатор, но желаяйки да смекчи нещо, което, както знаеше, в ушите на другите би прозвучало цинично, в тайнствения процес на претворяването на мисълта в думи модифицираше нещо така, че в края на краищата малтретираше с

поучения всички край себе си. Имаше време да анализира многократно този процес и стигна до извода, че напрежението на речта, викът, езикът, името не са нищо друго освен отвратително изопачаване.

— Длъжни сме — заяви той — да ограничим думите и да се разбираме с помощта на музиката.

Комендантът се усмихна, въртейки глава като късокрила недоверчива птица.

— Не казвам това само по отношение на нас — поясни Лео Сеслер, — а въобще за хората.

— Скъпи докторе — каза инженер Саван, — значи ли според вас, че сега е моментът да отворим уста и да запеем триумфален марш?

— Ммм.

— И няма ли да е същото, ако извикаме „да живее, да живее, ура, ура“?

— Разбира се, че не.

— Дванадесет звука не са много — неочаквано каза младият Рей.

— А двадесет и осем знака са прекалено много — отвърна Лео Сеслер.

— Да видим какво става с това кафе — каза Комендантът.

В единадесет часа по бордово време се приземиха на така наречената Пустиня Пума. Това не беше точно пустош, а обширна долина, обрасла с трева в ръждив цвят.

— Тъжна местност — заяви Лео Сеслер.

— Часът е десет и петдесет и четири минути — бе отговорът.

Чу още:

— Изобщо не спях през нощта.

— А кой е спал? — отговори някой друг.

Пустинята Пума се беше проснала измамно изсъхнала, а краищата ѝ се издигаха във формата на огромна чиния, пълна със супа. Хората, застанали всеки до своята каюта, си слагаха белите комбинезони, твърдите, свързани шарнирно ръкавици, и обуца до кокалчетата — пълното снаряжение за излизане. Лео Сеслер си постави очилата, а върху тях следващите предпазни стъкла, предвидени от правилника — идиотски средства на предпазливостта. Саван подсвиркваше.

— Когато се пригответе — каза Комендантът, който винаги пръв беше готов, — сбор в изходната камера. Отвори вратата.

— Какво бихте предпочели, Саван, да умрете или да ослепеете? — попита Лео Сеслер.

— Моля? — запита Комендантът.

— Тези слънца — отвърна Лео Сеслер.

— Няма страшно — отговори Комендантът. — Младият Райт знае какво прави. — Затвори вратата.

Младият Райт се изчерви, изпусна ръкавицата си, за да може да се наведе да я вдигне и да скрие лицето си от другите.

Теофилус беше сигурен, че нещо кацна, или поне научи, че на небето е забелязан някакъв обект и че обектът се приближава към тях. Надеждата — отстранена, и като вид заплаха, толкова по-бързо забравена — отдавна беше заместена от чувството на задоволство от положението. Любопитството обаче стана причина да запази контакта с Магистъра Астроном. По този начин научи на кое място се е приземил или паднал този обект и някак без ентузиазъм се отнесе към идеята да пътува без почивка, помоли да го свържат с Магистъра Навигатор.

— Намалете тази музика.

Клавикордите секнаха по средата на трийсета соната.

В силен галоп в двора влетя ездач. Господарят на Вантедоур стана от леглото и, метнал плащ на раменете си, се приближи до балкона. Мъжът долу викаше нещо и сочеше с ръка на запад.

— След закуска — каза Господарят на Вантедоур.

В стаята нямаше никой, който да го чуе, само Бонифаци от Саломея изрази с мълчание одобрението си.

Сладкото Личице ближеше влажните стени на люлката.

Лесванос, гол, свързан за стола, се взираше в палача, а палачът чакаше.

Облечен в костюм от зелено кадифе, подпрян на бастуна, с песен се отдалечаваше от креслото. В ръката си държеше чаша. Слънцето

проблясваше в стъклото и в перлените копчета на ризата. Беше му добре, а щастието се оказваше толкова лесно.

Осем от тях слязоха: Комендантът, Лео Сеслер, инженер Саван, вторият радиооператор и четирима други членове на екипажа. Всички притежаваха леко оръжие, но единственият, който чувстваше колко е смешен, беше Лео Сеслер.

Саван вдигна глава, за да погледне небето, и с чужд, идващ изпод маската глас каза:

— Младият Райт имаше право. Поне едно от тях е безвредно. Погледнете нагоре, докторе.

— Не, благодаря. Предполагам, че и така рано или късно ще го направя несъзнателно. Слънцето винаги е предизвиквало известно недоверие у мен. А още повече, ако са две.

— Когато се измъкнем от тази вдлъбнатина... — започна Комендантът и спря.

Срещу позлатения хоризонт галопираше жребец, черен в косо падащите потоци светлина. Останаха на мястото си, неподвижни, изумени; един от членовете на екипажа вдигна оръжие. Лео Сеслер го забеляза и му посочи с ръка да го свали; пред погледите на всички жребецът галопираше по ръба на долината, сякаш позволявайки да му се любуват, кипящ от сила, шибан от прохладата на утринта, възбуден от струите горяща кръв в гърба, в ставите, в разширените пръхтящи ноздри. Изведнъж изчезна, втурнал се към другата страна на склона.

— А, не — каза инженер Саван. — Но това беше кон.

Едновременно се обадиха другите.

— Видяхте ли? — попита Комендантът.

— Кон — отвърна един от екипажа. — Кон, Коменданте, но не ни беше казано, че ще срещнем животни.

— Знам! Сбъркали сме. Кацнали сме на друго място.

— Млъкни, Саван, и не говори глупости. Кацнахме точно там, където трябваше.

— „Пробягаха коне, устремени към нищото, още усещайки земния босилек в писъците.“ Само че тук не е Земята и не бива да има коне — каза Лео Сеслер.

Комендантът не му каза да млъчи. Рече:

— Напред.

Магистърът Навигатор даде да се разбере, че всичко е готово. Седнал срещу приемника, Теофилус слушаше: „Пробягаха коне, устремени към нищото, още усещайки земния босилек в писъците.“ Само че тук не е Земята и не бива да има коне.“

А след това друг заповяда: „Напред.“

Докато стигнат края на Пустинята Пума, жълтото слънце нагря външната обвивка на белите комбинезони, но вътре още не усещаха топлината.

Спряха на края на света от зеленина и синева, нарушавана от лилави точки. Бяха на Земята, в зората на първия ден от новата ера с двете слънца, с конете, с дъбовите и сикоморови гори, с нивята, със слънчогледите и пътеките. Лео Сеслер седна на земята; нещо скачаше в корема му, нещо стискаше гърлото му и се изкачваше нагоре. Протей, легендите. Овладея се, принуди се да запази спокойствие. Заклучи, че Саван е бледен, а Комендантът решен да остане Комендант. Лео Сеслер знаеше, че той беше болен човек. Помисли си, че за щастие младият Райт остана на кораба. Комендантът отвори картата и обръщайки се към всички, представи въпроса. Далеч, цепейки вятъра, галопираше жребецът.

— Кажете на Магистъра Навигатор, че вече слизам — каза Теофилус.

Сладкото Личице се сви на кълбо, притисна колене до брадичката си.

Лесванос умоляваше да го нашибат; палачът получи заповед да продължи да чака.

Въртейки бастунчето, което държеше в дясната си ръка, с лявата вдигна към устата си халбата. Уискито се лееше по зеленото кадифе.

— Колко са? — запита Господарят на Вантедоур.

— Осем — отговори пазачът.

— Нещата изглеждат така — започна Комендантът. — Данните не съвпадат, значи някъде трябва да има грешка. Смятам, че е невъзможно да сме сбъркали. Грешката е положително в информацията, която е предадена. Информирани бяхме за беден растителен свят, за мъхове, за малобройни храсти, а срещаме дървета...

— Гледани градини, което е по-лошо — намеси се Лео Сеслер.

— ... висока трева, общо взето, удивително богата и разнообразна флора. Без да се смятат животните. Според по-ранните доклади тук трябваше да видим малко насекоми и някакви червеи.

— Съществува и проблемът с водата — заяви Лео Сеслер.

— Какво?

— Послушайте, моля.

От далечината се долавяше грохотът на водопад.

— Вода, това е то, вода — каза Комендантът, — следващото несъответствие.

Саван седна на земята до Лео Сеслер. Комендантът се закашля.

— Смятам — каза той, — че тук е настъпило явлението камуфлиране на валежите, непрекъснати в едната и временни в другата зона на планетата. Но сега най-съществено е да се реши какво да правим. Можем да продължим да вървим. Можем и да се върнем и да проведем нещо като съвещание, имайки пред очите си предишната информация, с цел да я сравним с това, което виждаме.

— Някога обаче ще трябва да продължим по-нататък — отбеляза инженер Саван.

— Съгласен — каза Комендантът. — Помислих си горе-долу същото. Съвещанието можем да направим и по-късно, а ако продължим похода си, ще имаме ползата, че ще разполагаме с по-обширни данни. Във всеки случай, ако някой иска да се върне — това се отнася и за екипажа, може би с изключение на втория радиооператор, — може да го направи.

Никой обаче не помръдна.

— Така че продължаваме.

Сгъна картата. Лео Сеслер и Саван станаха.

— Дръжте оръжието си готово, но нека никой да не го използва без моя заповед, каквото и да види.

Коне? Телефонни кабинни? Влак? Кръчми? Това ли бяха очакванията: червеи и валежи, постоянни и сезонни.

Всичко изглеждаше спокойно.

Лео Сеслер си спомни един от неговите известни изрази и вътрешно се засмя. Някой ден ще напиша своите спомени на самотен човек и в тях ще има специална глава, посветена изключително на неговите прочути сентенции, малки догматични изявления, родени при изненадващи ситуации, които не разбират нито другите, нито самият той. Например в този случай е истински ад, защото всичко е майчински прекрасно, без ни най-малко да гарантира приятелско посрещане. Тук можеха да съществуват тихи капани. Или чудовища. Или смъртта би могла да приеме по-приятни форми. Сирени или отрови, носени от въздуха. Или еманации, които да усилват у човека желанието да умре. Което не обяснява нито жребеца, нито обработените земи.

— Това е път — каза Саван.

Нито пътищата.

Спряха пред път с твърдо покритие.

Нито каквото и да било така познато като слънчогледите.

— По пътя — събщи Комендантът — ще ни е по-лесно да вървим, отколкото през полето.

Дори военен от кариерата можеше да притежава качества, достойни за удивление, и е сигурно, че тези качества еднакво добре можеха да създадат онази част от комплекса склонности към предимствата, които да склонят човек да избере тази обидна професия. Това изречение, реши Лео Сеслер, е прекалено дълго, не можеше да бъде момент от главата с прочути сентенции, а по-скоро от частта, озаглавена „Размисли за Залеза“. Слънцата бяха спрели над главите им, обущата вдигаха малки облаци прах, бял прах, който, издигнал се за малко, след това меко падаше върху следите от стъпките им. Комендантът каза, че ще повървят още час и ако не срещнат нищо ново, ще се върнат и ще програмират по-подробни проучвания за следващия ден. Пътят минаваше през дъбова гора. Чуваше се песен на птици, но никой не го коментира — жребецът беше олицетворение на всички животни, които не трябваше да съществуват тук.

— Всъщност това е възможно — каза Господарят на Вантедоур.
— Как ги чухте?

— Докато правех приемника. Много просто, моля да си спомните, за да ви обяснявам.

— Ползата да бъдеш познавач на висшата електроника — се усмихна Господарят на Вантедоур. — Защо дойдохте да се видите точно с мен?

— А с кого очаквахте да ида да се видя? — запита на свой ред Теофилус. — С Мориц? Кестерен остава въвн от обсега. С Левал можеш да се видиш, когато е Лес Ван Ос, но сега се боя, че прекарва по-голямата част от времето си като Лесванос.

— Искях по този начин да запитам очаквате ли, че ще направим нещо?

— Не зная.

— Но, естествено, разбирате, че можем да направим всичко.

— Казвайки „всичко“, имате предвид унищожаването им — каза Теофилус.

— Да.

— Това беше първото, което ми мина през ума. Но...

— Там е работата — призна Господарят на Вантедоур. — Но...

Пътят напусна дъбовата гора, а Сладкото Личице искаше да го галят, да го галят повече, докато мъжът, облечен със зелено кадифе, падна отново, халбата се разби на парчета, а Господарят на Вантедоур и Теофилус се мъчеха да решат какво да направят с осемте души от Нини Пауме Уно.

Лео Сеслер пръв забеляза защитната стена, но продължи да върви, без да каже нищо. Чуха галоп, жребецът ли беше? Останалите също съзряха ездача, който се изкачваше по близкия склон, или може би си дадоха сметка едновременно за двете събития — за стената пред себе си и за устремения към тях ездач. Комендантът с жест заповяда да се свали оръжието. Ездачът се приближаваше бавно.

— Поздрави от Господаря на Вантедоур, господа. Очаква ви в замъка.

Комендантът поклати глава, ездачът скочи на земята и тръгна начело на групата, водейки коня за юздата. Конят беше английска или

поне приличаше на кон от чистокръвна английска порода, с прав профил. Сбруята му беше от кожа, оцветена в тъмносиньо със златни звезди. Мундщукът, верижката, пръстените, поводът и стремената бяха сребърни. Беше наметнат с покривало в същия цвят, украсено по краищата със звезди.

— Еквус инкредибелис — каза Лео Сеслер.

— Моля? — запита Саван.

— Може и Ехипус импробабилис.

Саван не попита нищо повече.

Ездачът беше млад човек, без израз, облечен в черно и светлосиньо. Тесни черни панталони, синя риза със златни звезди. Пелерина покриваше главата му и се спускаше на раменете.

Комендантът посъветва втория радиооператор да се свърже с Нини Пауме Уно, като подаде посоката, в която са поели, без никакви допълнителни пояснения и информация, обещавайки да се свържат отново.

Мъжът остана отзад.

Преминаха през варосаната назъбена стена по проход над пресъхнал ров и подвижен мост. Озоваха се в каменен двор. Там имаше резервоар за вода, хора, облечени като техния водач, носеше се кучешки лай, миризма на животни, на горящи дърва, на кожи и топъл хляб. Обградени от зъбчати кули с амбразури и стражници, водени от Коменданта, за когото целият този поход трябва да беше мъчение, позволиха да ги прекарат през Триумфална арка. Потопени наполовина в дълбоката сянка на вход, позволяващ да се видят единствено краката, облени от локвата светлина, която слънцето беше очертало по каменните плочи, ги очакваха двама мъже. Водачът се отдалечи, а Комендантът каза:

— Тардон.

— Господарят на Вантедоур, драги Коменданте, Господарят на Вантедоур. Моля заповядайте, искам да ви представя на Теофилус.

Осемте мъже влязоха в салона.

На острова Магистърът Астроном подреждаше своите деветнадесет спомена, сега на тема съзвездие Ложето на Афродита. Началникът на градинарите се беше навел над новия вид рози с цвят

на матова охра. Севериус четеше Платонична доктрина за Истината. Пеони изследваше новата си фризура. В кухните приготвиха замразен ибис, изваденият стомах на който трябваше да съдържа сладоледа — десерта за вечерята.

Лесванос, слаб и изнурен, с пълни със сълзи очи, изсъхнали устни и парещо гърло, вдигна дясната си ръка и посочи вратата. Палачът извика високо и Победителят влезе с разпънато платно, което хвърли върху Лесванос — обвини го в него и като го взе на ръце, го изнесе.

Мъжът, облечен със зеленото кадифе, спеше под дърветата. Седем кучета виеха към петте луни.

Сладкото Лицие се събуди и Матроните му говореха нежно, гукайки и имитирайки детски брътвеж.

— Вярвам — каза Господарят на Вантедоур, — че известни обяснения ще ни позволят да се разберем по-добре.

Седяха около масата в Голямата Зала. В камините пламтяха дърва. Шутовете и трубадурите очакваха скрити в ъглите. Слугите внесоха вино и печено месо. Дамите бяха изключени от компанията. Бяха осемте мъже от Земята, Господарят на Вантедоур и Теофилус. Бонифаци от Саломея се сви на коленете на Лео Сеслер и с кехлибарените си очи се взираше сериозно в него. Тук-о-Тук с ръце кръстосани на гърдите, застана на стража пред входната врата на Оръжейната Зала.

— Представете си Луз Дормида Трес, който пада по посока на тази планета със скорост значително по-голяма от предвидената.

— Ще се разбием!

Мориц повръща, Левал е неподвижен като камък. Комендантът Тардон успява да смекчи — малко, не колкото би трябвало — самоубийствения полет на Луз Дормида Трес, който накрая се изправя над непознатата планета, карайки костите им да вибрират. Но повърхността на Салари II е глинеста, изсъхнала и слаба, под тежестта се размества, корабът се накланя и се обръща.

— Ранени — продължава Господарят на Вантедоур, — дълго останахме в безсъзнание.

Бяла светлина; блясъкът на слънцето прониква през дупките в кабината.

— Излязохме, както можахме. Кестерен изглеждаше най-зле, измъкнахме го. Луз Дормида Трес лежеше в равнината.

Светът е студено късче мед под две слънца. Кестерен се оплаква. Когато Левал остава с него, стига до Луз Дормида Трес със Силдор, търсейки вода и серум. Дланите ми са обгорени, Силдор е ранен в лицето и тътри единия си крак. Навън започна да духа вятър и стана страшно.

— Живеехме между пустото място и Луз Дормида Трес. Крепяхме живота си с минимални порции храна много дни, не мога да кажа колко. Всички уреди бяха унищожени, а запасите ни от вода скоро щяха да се изчерпят. Кестерен най-последно започна да реагира, но не можехме да го мръднем, стъпалото на Силдор стана огромно и неподвижно, моите ръце бяха оголени до живо месо. Мориц прекарваше по цял ден седнал с лице, скрито в коленете, и ръце, сплетени около краката, от време на време хлипаше, без да се срамува.

На Лео Сеслер се стори (Бонифаци от Саломея дремеше на коленете му), че срамът е цвете, което много лесно може да прецъфти в опустошен свят, където липсват вода, храна и лекарства, в свят с две слънца и пет луни, в който човек стига за пръв път с колонизаторска мисъл, в кратък разузнавателен полет, и в който се вижда принуден да се бори със своите последни, малобройни минути.

— Тогава реших да ги убия. Разбирате ли, господа? — каза Господарят на Вантедоур. — Да вляза в Луз Дормида Трес, да ги разстрелям оттам и да убия себе си. Не можехме да тръгнем да търсим вода. А дори и да бяхме я намерили — направи пауза, показвайки явно отвращение към постоянните и сезонните валежи, и към невъзможните, — нашите шансове да оцелеем бяха толкова нищожни, че почти не съществуваха. Един ден тук би кацнала друга експедиция, вие, и бихте открили останките от кораба заедно със скелети с дупки от куршум в главата. — Усмихна се. — Окоето ми продължава да е точно.

— Коменданте Тардон — започна Саван.

— Господарю на Вантедоур, моля, или по-просто: Вантедоур.

— Но вие сте Комендантът Тардон.

— Вече не.

Комендантът на Нини Пауме Уно се раздвижи на стола си и каза, че е на същото мнение като Саван, Тардон не може да престане да бъде

този, който е бил в действителност. Въпросът на Саван не можа да бъде формулиран — попречи му деликатната намеса на Теофилус.

— Разкажете, моля ви, Вантедоур, как открихме лилавото.

— Кажете ни откъде се взе всичко това — рече Комендантът, — сочейки с ръка Голямата Зала, трубадурите, камините, парадното стълбище, Тук-о-Тут, опрян на вратата на Оръжейната Зала, украсен с гердани, с меч на кръста и ботуши на краката, женските главички, които надничаха от галериите, нагласени с високи, бели шапчици.

— То е едно и също — отговори Господарят на Вантедоур.

— Кажете им, че сме богове — се опита да внуши Теофилус.

— Богове сме.

Разходка край разбития кораб в очакване денят по този начин да стане по-къс. Силдор, куцайки, идва срещу мен и се разхождаме двамата, стеснявайки постепенно кръговете. Избягваме да стъпваме върху две големи петна лилава светлина, както правехме отначало. Краищата им са неправилни и приличат на пулсиращи, движещи се — може би са живи, а може да са и смъртоносни. Не изпитваме любопитство, защото вече знаем един отговор.

— Не искам да ям.

— Млъкни, Силдор. Имаме запаси.

— Лъжа.

Мисля, че ще го ударя, но той се смее. Правя две крачки към него, той се дръпва, без да гледа къде стъпва.

— Не исках да ви обидя — казва. — Исках само да обясня, че нямам желание да ям, но бих дал всичко за една цигара.

— Откъде взе тази цигара — крещя аз.

Силдор ме поглежда със страх, след това се овладява.

— Чуйте, Коменданте Тардон, нямам цигари. Казах само, че ми се иска цигара.

Хвърлям се върху му, като че ли ще се бия с него, сграбчвам ръката му, вдигам я към очите си.

В ръцете си държи две цигари.

— Единственото разумно обяснение е — продължава Господарят на Вантедоур, — че и двамата сме луди.

Светът се стоварва върху мен, мек и лепкав. Положен на Ложето на Афродита, притиснат от възрастта на ковчега, отдалеч чувам гласовете на Силдор и Левал. Викат ме, имат магнетофон, знам, че сме

оставили зад себе си всички граници, звъни в ушите ми и сънувам вода. Удрят ме по лицето и ми помагат да седна. Кестерен пита какво става. Искам да се убедя, че цигарите наистина съществуват. Пипаме ги и ги миришем. Накрая тримата изпушваме едната и това е наистина цигара. Решаваме за един момент да разберем не сме ли полудели и да направим опит.

— Искам цигара — казва Левал и гледа ръцете си, които остават празни.

Повтаря го, без да си гледа ръцете. Имитираме думите, жестовете, изразите, които сме използвали в момента, когато се появи първата цигара. Силдор застава пред мен и казва: „Не исках да ви обидя. Имах намерение да изясня, че не искам да ям, но бих дал всичко за една цигара.“

Нищо не става. Сменя се за пръв път, откакто Луз Дормида Трес, вече в обсега на атмосферата, започна да лети с извънредно ускорение.

— Искам — казвам — хладилник с храна за десет дни. И вила на брега на езеро. Палто с кожена яка. Кола марка лукс. Сиамска котка.

Левал и Силдор също се смеят, но цигарата е една. Спахме лошо, по-студено е, отколкото през предишните нощи, и колкото Мориц вече почти не се отзовава и не помръдва, толкова Кестерен не престава да се оплаква.

Но на следващата сутрин, преди часа, определен за закуска, ако това, което ядохме, може да се нарече закуска, станах, преди да се събудили другите, и заинтересуван от станалото предната нощ, отидох до Луз Дормида Трес да търся оръжие.

Когато погледнах надолу към палатката и безкрайния кафяв свят, който започваше да просветлява под лъчите на двете слънца, към виолетовите петна, които приличаха на вода или на извори — си помислих колко е жалко, че стана така. Не изпитвах страх, не се боях от смъртта, тъй като не мислех за нея. След първия пристъп на страх, преживян в детството, отгатнах, че нещата трябва да се приемат такива, каквито са, защото в противен случай ще ни победят. Но си спомних за цигарата и слязох. Изпуших я, вдървен от студа, който ме прониза с утринния вятър. Димът имаше синкаволилав оттенък, почти като петната по повърхността на Салари II. Тъй като този ден трябваше да умра, тръгнах по посока на едно от тях, заставах върху него и се учудих, че не изпитвам нищо особено. Казах, че искам да

имам електрическа самобръсначка и, естествено, я пожелах с всички сили, почувствах се не като бръснещ се с такава машинка, а като че ли сам съм се превърнал в електрическа самобръсначка. Бях си изгорил пръстите с цигарата и болката от парването върху вече изгорените длани ме накара да извикам. В ръцете си държах електрическа самобръсначка.

Край камината джуджетата играеха на зарове. Въжеиграчи и трубадури ги наблюдаваха. Един от акробатите се изви като лък над главите на играещите: пламъците, бликащи от дънера, осветяваха лицето му. Слугите го гледаха и се смееха.

— Както смъртта — продължаваше Господарят на Вантедоур — това беше нещо, което трябваше да се приеме. И дори да бяхме луди, можехме да изпушим нашата лудост, да се обръснем с нашата лудост, да напълним стомасите си с нашата лудост. Приемането му беше не само удобно, но и неизбежно. Събудих Силдор и застанахме на едно от лилавите петна. Поискахме река със сладка и чиста вода, с рибки и пясъчно дъно, на разстояние десетина метра от мястото, където се намирахме, и... я получихме. Поискахме дървета, къща, храна, луксозна кола и пет лули.

Осемте мъже прекараха целия ден и останаха да нощуват в замъка на Господаря на Вантедоур. Теофилус се върна на острова. Бонифаци от Саломея и Тук-о-Тут изчезнаха след Господаря.

Тази нощ Младият Райт имаше кошмарен сън. Трима санитарии с опръскани с кръв престилки тикаха към върха на планината стол на колелца, в който седеше той. Щом стигнаха върха, пуснаха количката и го оставиха сам, спускайки се бързо по пътя, по който се бяха изкачили; надуваха балони; балоните се пълнеха с въздух и ги издигаха нагоре. Той стоеше в своята количка на ръба на бездънна пропаст. В стръмния склон бяха изсечени стъпала. Той стана от количката и се мъчеше да слезе, вкопчвайки се във всяка издатина. Викаше, защото знаеше, че щом се отдели от едното стъпало, няма да намери другото, че ще полети надолу, опитвайки с крак да намери следващия отвор, че ще разкъса дланите си и ще падне.

Тази нощ първият радиооператор записа рапорта, подписан от Коменданта, в който се информираше, че е намерено подходящо място за разполагане на лагер и за нощуване.

Тази нощ Лес Ван Ос, въоръжен само с копие, уби три морски змии и тълпата го нарече герой. Сладкото Личице, затворило очи в матката-люлка, пъкна ръка между краката си, а Матроните дискретно се отдалечиха. Под избеляващи звезди сърцето на мъжа, облечен в зелено кадифе, галопираше и блъскаше в клетката си.

Тази нощ Лео Сеслер стана от леглото и под сподирящия го шум от водопада и светлините на факлите затича през коридорите и се изкачи по стълбите чак до мястото, където, подпрян на входната врата, дремеше Тук-о-Тут.

— Искам да се видя с господаря ти — каза Лео Сеслер, побутвайки го с крак.

Черният се надигна, бляскайки със зъби, с ръка върху дръжката на меча.

— Искам да се видя с Господаря на Вантедоур.

Черният поклати отрицателно глава.

— Тардон! — завика Лео Сеслер. — Коменданте, Тардон! Моля ви, излезте! Искам да говоря с вас!

Черният извади меча от ножницата; вратата се отвори отвътре.

— Не, Тук-о-Тут — каза Господарят на Вантедоур. — Доктор Сеслер може да влиза тук, когато поиска.

Черният се усмихна.

— Заповядайте, докторе.

— Моля да ми простите нахълтването в толкова неудобно време.

— Моля ви. Ще наредя да ни донесат кафе.

Лео Сеслер се разсмя.

— Харесват ми такива противоречия: средновековен замък, в който няма електричество, но където може да се пие кафе.

— Защо не? Електрическата светлина ме дразни, а обичам кафето. — Отиде до вратата, каза нещо на Тук-о-Тут и седна срещу Сеслер. — Имам и течаща вода, както сигурно сте забелязали, но нямам телефон.

— А останалите? Имат ли телефон?

— Теофилус, да, за да се чува с Левал, когато Левал е в състояние да се разбира с когото и да било. Кестерен почти никога не е в състояние, а Мориц — абсолютно никога.

Стаята беше огромна, а двамата мъже седяха в средата. Леглото, издигнато на подиум от дърворезба, заемаше цялата северна стена.

Западна стена нямаше: три аркади, подпрени с колони, излизаха във вътрешни галерии над двора. Оттук можеха да се видят полята и горите. Подът беше постлан с кожи, а по стените висяха гоблени. Тук не стигаше никакъв звук, нищо освен мощния грохот на водопада, който Сеслер още не беше видял, но дори от разстояние личеше, че е гигантски.

— Какво ще правим, Вантедоур?

— Втори път днес ми се задава този въпрос. И ще ви призная искрено, не виждам причина аз да съм този, който ще реши. Теофилус ми зададе същия въпрос, когато научихме за вашето пристигане. Тогава ставаше дума да се вземе решение какво да направим с вас. Сега, струва ми се, става дума какво ще правим с нас.

— Бих отнесъл това по-скоро до всички, до вас и до нас — забеляза Лео Сеслер. — Признавам обаче, че не съм сигурен, ако се отнася до мен самия и мотивите на моите постъпки. Подозирам, че независимо от важността на проблема — те не са нищо друго освен ловка маневра, която да ви накара да ми дадете известни пояснения.

Господарят на Вантедоур се усмихна.

— Не ви ли задоволява това, което казах на вечерята?

Без да чука, в стаята влезе Тук-о-Тут. След него вървеше слугата с кафето.

— Захар? Може би малко сметана?

— Не, благодаря. Пия го точно такава, черно, без зрънце захар.

— Аз, напротив. Виждате ли, обичам сладкото. Надебелях. Правя гимнастика, яздя, ходя на лов, но чревоугодничеството нанася своите опустошения.

Вдигна чашата до устните си и сръбна глътка сладко кафе.

Тук-о-Тут и слугата излязоха. Бонифаци от Саломея ги наблюдаваше, разположен на леглото и обвит с опашката си.

— Не искам да слушам вицове, Вантедоур. Интересува ме мнението ви за това явление... Не зная как да го определя и това ми пречи. Свикнал съм всичко да има своето име, своето определение, дори с това маниакално търсене на подходящо название. А освен това съм човек, който ненавижда думите.

— Разбирам, че ви трябват имена, за да определите нещата. Не сте ли онзи, когото наричат човек на науката?

— Хм. Прекрасно кафе.

— От нашите плантации. Непременно трябва да ги посетите.

— С удоволствие. Да предположим, че съм човек на науката. С всички противоречия на тази формулировка, естествено. С това искам да кажа, че бих могъл да съм: доктор по акупунктура и миньор в солна мина, митар или ковач.

— Днес говорехте за жребци, устремени към нищото.

— Откъде знаете?

— Теофилус е измислил апарат, доста сложен, доколкото разбирам, с помощта на който е можел да ви слуша от момента на кацането ви.

— Това ни отдалечава от първия ми въпрос: какво мислите за явлението получаване на предмети от нищото.

— Нищо не мисля. Но имам безброй отговори — отвърна Господарят на Вантедоур. — Мога да ви повторя, че сме богове или че сме превърнати в богове. Мога също така да ви кажа, че това е нещо необикновено полезно и ако съществуваше на всички планети, бихме могли да премахнем много излишни проблеми, религиите, философските доктрини, предразсъдъците и така нататък. Дават ли си сметка? Не би имало въпроси на тема човек. Дайте някому апарата на всесилието и ще получите всички отговори, повярвайте ми. Или не вярвайте, не сте длъжен да ми вярвате: почакайте и ще видите какво направи лилавото с Кестерен, с Мориц, с Левал или какво те направиха със себе си с помощта на лилавото. — Постави чашката на масата. — Теофилус и аз сме най-леките случаи, поне останахме хора.

— А вие двамата не бихте ли могли да направите нещо за тях?

— Няма причина да правим нещо за тях. Най-страшното е, че те, ние също, но това вече е отделен въпрос, най-лошото е, че те в крайна сметка са щастливи. Разбирате ли, Сеслер, какво искам да кажа?

— Не, но мога да се досетя.

— Фактът, че сме постигнали щастие, в известен смисъл решава въпроса. С лекота мога да ви отговоря и на въпроса, какво ще направим с вас. Теофилус може да очертае предмет, отрова, оръжие, което да ви накара да забравите всичко, дори да повярвате, че сами сте установили липса на следи от живота на Салари II, че тук е имало взрив, който ни е убил в момента на изпълнение на проучвателната ни мисия, или че тази планета е станала опасна за човека, или нещо друго.

— Ние също бихме могли да използваме лилавото.

— Сеслер, трябва да ви разочаровам, но не бихте могли. Не можете. Ние открихме начина, защото бяхме отчаяни. Вие не сте и нека се заемем да не бъдете през целия ви престой на Салари II. Казвам ви, за да ви предпазя от безуспешни опити. Не е достатъчно да застанеш на лилавото петно и да кажеш „искам това и това“, за да го получиш.

— Много добре, вие знаете тайната и не възнамерявам да ви карам да ни я откриете. Но какво са... или какво има в тези лилави петна?

— Не знам. Не знам какво е това. В началото правехме някои експерименти. Копаехме например и лилавото се растягаше надолу, но не като присъща съставна част на тази почва, а само като отблясък. Но когато, стоейки там, търсиш източника на тези отблясъци нагоре или настрани, не откриваш нищо. Те са непрекъснати, винаги малко пулсиращи било през нощта, било на снега, когато вали. Не зная дали живеят. Мога да допусна много неща. Че бог е престанал да съществува, разпадайки се на дребни късчета и част от него е паднала на Салари II. Това е добро обяснение, само че на мен лично не ми допада. Че на всяка планета съществуват места, в които при известни условия, да не забравяме това, може да се получи всичко, но на Салари II те се виждат по-добре. Според тази теория те се намират и на Земята, но никой не ги е открил, или почти никой, а така биха могли да се обяснят някои легенди. Че тези лилави неща са живи и богове са те, а не ние. Че всичко това е мираж — тропна с крак по пода — и че на Салари II човек е подложен на промени, страда от някакъв вид делириум, който му позволява да вижда и чувства, че всичките му желаниа са изпълнени. Че това е адът и лилавото е нашето наказание. И така, безкрай. Изберете си коя от теориите ви харесва най-много.

— Благодаря, но никоя не ме убеждава.

— Съгласен съм, мен също. Но аз не си задавам въпроси. А знаете ли, Сеслер, какъв човек сте?

— Слушам.

— Така, какъв сте? Утре или вдругиден ще видите как живеят другите, останалата част от екипажа на Луз Дормида Трес. Какво бихте направили на тяхно място? Как бихте живели?

— О, Вантедоур, това е несправедливо.

— Защо? Вече видяхте как живея аз, разбрахте какво съм желал, за какво съм молил.

— Да. Вие сте деспот, човек, който не се чувства задоволен, ако не е на върха на пирамидата.

— Не, доктор Сеслер, не. Не съм феодал, аз съм човек, който живее във феодален замък. Не изпращам никого на мъчения, не конфискувам блага, не сека глави. Не притежавам въоръжени отреди. Замъкът — това е всичко.

— А обитателите на замъка?

— Също възникнаха от лилавото, разбира се, и са така автентични, както онази цигара и онази самобръсначка. И ще ви кажа още нещо: те са щастливи и изпитват симпатия към мен, симпатия, не преклонение, защото ги заченах по този начин. Остаряват, боледуват, оплакват се, когато паднат, умират. Но са щастливи и ме обичат.

— Жените също?

Господарят на Вантедоур стана безмълвно.

— Значи жените не?

— Няма жени, Сеслер. Поради толкова специалните условия, при които от лилавото се получава нещо, никой от нас не успя да спечели жена.

— Но нали ги видях.

— Това не бяха жени. А сега, ако позволите и се надявам, че няма да ме сметнете за неучтив, май че дойде време да се оттеглим за почивка. Утре ни чака много работа.

Беше три часът сутринта, когато доктор Сеслер излезе в двора на замъка, пресече луните, търсейки лилавото петно. От откритата галерия Господарят на Вантедоур го наблюдаваше.

— Открихме екипажа на кораба Луз Дормида Трес — събщи Комендантът.

— Как са загинали? — запита Младият Райт.

— Не са загинали — отвърна Лео Сеслер. — Живи са, здрави и доволни.

— Как ще ги вземем със себе си? — запита офицерът навигатор.
— Пет души са прекалено голямо допълнително натоварване.

— Не ми се вярва да искат да се върнат — заяви Лео Сеслер.

— Те са притежатели и владетели на Салари II — едва ли не изкрещя Саван. — Всеки от тях има на разположение цял континент, а каквото поискат, могат да го получат от тези лилави петна.

— Какви лилави петна?

— Постепенно — каза Комендантът. — Моля да се събере екипажът.

Петнайсетте мъже се качиха в колата на Теофилус, управлявана от Магистъра Навигатор. Колата се плъзгаше по повърхността на Салари II.

— Може би предпочитате да летим?

— Не — каза Теофилус. — Ще продължим така. Толкова малко знаете за Салари II.

— Тук живее Кестерен.

— Къде?

— Някъде наблизно. Никога не се отдалечава много.

Движеха се през полята, опитвайки щастieto си с лилавите петна.

— Тук лежи някакъв скитник — извика един от членовете на екипажа.

Господарят на Вантедоур се наведе над човек, облечен в зелени дрипи. Беше бос, а в ръце стискаше бастун.

— А ако ни нападне? — запита един от мъжете, с ръка на кобура.

— Кажете му да остави това на мира — се обърна Теофилус към Коменданта.

— Кестерен!

Господарят на Вантедоур го раздрусва. Мъжът в парцалите отвори очи.

— Вече не можем да говорим — каза той.

— Кестерен! Събудете се, имаме гости.

— Гости от небесата — зафъфли мъжът. — Кой са сега хората от небето?

— Кестерен! От Земята е пристигнала следващата експедиция.

— Бъдете проклети! — отново затвори очи. — Кажете им да се пръждосват, проклетниците, и изчезвайте заедно с тях.

— Слушай, Кестерен, искат да говорят с вас.

— Измитайте се.

Обърна се и с опънати ръце скри лицето си. Пръст и сухи листа се посипаха от парцалите на дрехата от зелено кадифе.

— Да вървим — каза Господарят на Вантедоур.

— Но не можем да го оставим в това състояние, много е пиан, може да му се случи нещо — запротестира Комендантът.

— Не бойте се.

— Изоставен тук, той ще умре.

— Съмнявам се — заяви Теофилус.

Колата спря пред сивата фасада на къща, изсечена в скала. Вратата се отвори преди да почукат и остана отворена, докато влезе и последният човек. След това се затвори. Потеглиха по тъмен коридор, пуст и дълъг, към друга врата. Теофилус я отвори. Зад нея се намираше малка заличка без прозорци, осветена от висящи от тавана светилници. Две много млади жени, седнали на един диван, играеха на карти. Господарят на Вантедоур се приближи до тях.

— Здравейте — каза той.

— Тя ме мами — заяви едната от жените, като го погледна.

— Не е хубаво — рече Господарят на Вантедоур.

— Нали? Но аз и така я обичам. Мога всичко да ѝ простя.

— Аха — каза той. — Къде можем да намерим Лес Ван Ос?

— Не знам.

— Там някъде пируват — ги уведоми другата.

— В златната зала — добави първата.

— Къде е тя?

— Нали не искате да я оставя сама? Не мога да дойда с вас. — Замисли се за момент. — Излезте през тази врата, не, през тази, и като срещнете Ловците, ги попитайте.

Заеха се отново с картите.

— Лъжла — чу Лео Сеслер зад себе си.

Следващият коридор, който приличаше на предишния, и коридорите, подобни на него и на предишните, образуваха правоъгълник. Най-сетне стигнаха до кръгла зала с колона от стъклени плочи, през които струеше светлина. Група ядящи мъже седяха на маса.

— Вие ли сте Ловците?

— Не.

— Ние сме гладиаторите — каза единият от тях.

— Къде е Лес Ван Ос?

— В златната зала.

Мъжът се изправи, изтривайки ръце в препаската на бедрата си.

— Елате.

Продефилираха през коридорите, водещи към златната зала.

Изтегнат на Трона на Победата, Ерос имаше лавров венец на главата и абсолютно нищо друго. При вида на влизащите се опита да стъпи на краката си.

— О, приятели, мои скъпи приятели!

— Слушай, Лес Ван Ос! — извика Господарят на Вантедоур, разтваряйки широко обятия.

Музиката, виковете, шумът заглушиха всичко, което казваше.

— Вино! Повече вино за моите гости!

Господарят на Вантедоур и Теофилус се приближиха до Трона. Лео Сеслер наблюдаваше как разговарят и видя как се смее Ерос, блъскайки с длан по ръчките на трона. Тронът беше инкрустиран със скъпоценни камъни, а ръчките, облегалката и мястото за краката завършваха с Горгони от слонова кост и очи от перли.

— Чудесно, чудесно — виеше Ерос. — Ще изгоним танцорките, ще организираме турнир! Поднесете повече вино! Слушайте, слушайте! Поздравете моите гости, покажете им своето умение! Пристигат от непознат свят, в който няма герои, няма никакви герои освен онези, които са останали в легендите и по високите постове!

Стана и със залитане, почти падайки, забърза към средата на залата, като дърпаше Теофилус и Господаря на Вантедоур. Шумът постепенно намаля, престанаха да се веят роклите, музиката стихна.

— Пристигат от свят, където хората гледат телевизия, хранят се на пластмасови покривки, а изкуствените си цветя нареждат в керамични вази; където се изплащат семейни помощи, осигуровки за живот, данъци върху клоаките; където има банкови чиновници, полицейски сержанти и гробари. Налейте им вино! — Всеки от мъжете трябваше да поеме препълнената чаша. — Повече вино! — Каните се наклониха над чашите, чашите преляха.

Петнайсетимата мъже от Земята стояха в мълчание, докато виното се изливаше върху краката им и се оцеждаше върху плочите.

— Стига, глупаци, почакайте да го изпият!

Гол и коронован с лаври, с тяло, покрито от белези и струпеи, Лес Ван Ос ги поздравяваше.

— Виждам съм земя, разкъсана на парченца, неплодна под тежестта на генеалогията — декламираше той, — слизал съм в мини, правил съм ножове, познавам вкуса на солта, стопена в устата ми, имал съм разюздани сънища, отварял съм врати с подправени ключове. Дайте вино на безцветните хора на Земята, безделници! Не виждате ли, че чашите им са празни?

Чашите на петнайсетимата мъже стояха пълни. На Лео Сеслер му мина през ума, че на драго сърце би хванал Лес Ван Ос, тъй както си стои — пиан и разпуснат — на някакво място, където би могъл да го принуди да продължи да говори, но тук, на този безумен пир, с целия екипаж от Нини Пауме Уно зад гърба, онова, което искаше най-много, бе да го бие, докато падне в несвят на мраморните плочи. Или може би не. Възможно е да са го качили на Трона на Победата гол. През това време Лес Ван Ос беше видял много, беше извършил необикновени дела и беше надминал самия себе си.

— Виждам съм тайни обреди и велики измами, виждам съм как емигрират цели народи, виждам съм циклони и пещери, и овни с три глави, и притежатели на зложни къщи. Виждам съм греха, виждам съм грешници и съм се учил от тях. Виждам съм хора да яздят други хора и съм виждал бягства. Аз, каторжникът!

Всичко завърши с хълцане и ридания. Вдигнаха го на ръце и го отнесоха на трона, на който падна безсилен и задъхан.

— Оставете тези чаши и да вървим — каза Господарят на Вантедоур.

Лео Сеслер постави своята на пода в локвата вино, в която стоеше. Лес Ван Ос гръмогласно умоляваше да му свалят лавровия венец, защото го пари, пари челото му. Гладиаторите го снеха и си тръгнаха, оставяйки мръсни съдове и обърнати столове. Жените продължиха да играят на карти.

Вече падаше мрак, когато стигнаха до Вантедоур.

— Бих искал да видя някой път този водопад — каза Лео Сеслер. Господарят на Вантедоур застана до него.

— Когато пожелаете, доктор Сеслер. Малко е далеч, но можем да отидем всеки момент. Трябва да видите и кафеените плантации. И оранжерии на Теофилус.

— Защо водопад?

— В действителност това е голям речен праг, по-голям от всеки друг, който сте виждали. Това е, защото голяма част от живота си съм прекарал близо до речен праг.

— Как може да има дом близо до водопад?

— Това не беше мой дом, аз никога не съм имал дом, докторе.

Господарят на Вантедоур ги поведе през Парадния двор.

Теофилус отново им прави компания на вечерята, а Тук-о-Тут отново зае място пред вратата на Оръжейната зала. Комендантът държи реч и Лео Сеслер му се смя наум. Господарят на Вантедоур стана и от името на тези, които някога представляваха екипажа на Луз Дормида Трес, деликатно отхвърли направеното му предложение. Бонифаци от Саломея очевидно беше съгласен с преждеговорившия, а Тук-о-Тут, подпрян на вратата, и жените с бели шапки, застанали в галерията, се усмихнаха.

— Не виждам друг начин за решаване на проблема — заяви Комендантът.

— Най-простото и най-разумно е да се остави всичко, както е — каза Теофилус. — Ще се върнете на Земята, а ние ще останем тук.

— Но трябва да направим рапорт и да дадем фактически доказателства. Не можем да вземем всички, това е ясно, но поне Кестерен, който се нуждае от спешна медицинска помощ, а може би и Левал, на когото също се налага известно лечение.

— Вие още не сте виждали Мориц — каза Теофилус.

— Според нашите изчисления можем да вземем двама, ще видим кои.

— Дума да не става. Връщайте се, съставете вашия рапорт, но ще минете без нас.

— Рапорт без фактически доказателства?

— Няма да е за пръв път. Никой не е носил на Земята колони от Тамерден, нито глиф от Арфа.

— Това беше по-малко вероятно, отколкото...

— Отколкото ние.

— Така или иначе, тези хора трябва да се лекуват, това е въпрос на елементарна хуманност. И още нещо: когато тук пристигнат колонизаторите, вие ще сте незаконни окупатори на тази земя и ще бъдете принудени да се върнете.

— Ще се осмеля да ви заявя, Коменданте — каза Господарят на Вантедоур, — че тук няма да има никакви заселници, а ние няма да се върнем.

— Това заплаха ли е?

— В никакъв случай. Моля да помислите, без да се горещите — колонизатори на планета, на която може да се получи всичко от нищо? Не, Коменданте, не е заплаха. Недейте забравя, че сме богове, а боговете не плашат, а действат.

— Това ми напомня известна сентенция — каза Лео Сеслер.

— Може би един ден ще бъде, доктор Сеслер. Опитайте от розовото грозде. Трябва да видите и лозята.

Лео Сеслер се засмя.

— Вантедоур, мисля, че сте комедиант, и то доста добър.

— Благодаря.

Комендантът не пожела да опита гроздето.

— Повтарям, че ще бъдете принудени да се върнете. Ако не с нас, то с някоя от следващите експедиции. В рапорта ще включа препоръка да ви се позволи да вземете нещо от това, което притежавате, както и онези, които бихте искали да имате до себе си на Земята. — Погледна към галерията. — Някоя от тях не е ли владетелка на Вантедоур, Коменданте Тардон? Знаете, че препоръките, включени в рапорта, се вземат под внимание много сериозно.

Теофилус се смееше.

— Коменданте, ще ми позволите ли да направя две забележки. Първо, нищо, създадено от лилавото, не може да напуска Салари II. Не ви ли мина през ума, че преди десет години най-логично би било да поискаме кораб, който да може да ни върне на Земята? Поискахме го, Коменданте. Но бяхме доста неуверени или прекалено добре ориентирани, за да опишем кораб, който да се управлява дистанционно от планетата. Ако Бонифаци от Саломея би пожелал да придружи на Земята Господаря на Вантедоур, би изчезнал, след като излезем от атмосферата.

— Значи нищо от всичко това не е реално!

— Не? Опитайте поне едно розово зърно, Коменданте.

— Оставете гроздето, Тардон! Споменахте за две забележки. Каква е другата?

— Няма никой, когото бихме искали да вземем със себе си, дори да беше възможно: няма нито владетелка на Вантедоур, нито каквато и да било жена на Салари II.

— Слушайте! — извика Саван. — Видях ги тук и в този дом на луди, и в...

— Това не са жени.

Лео Сеслер чакаше. Всички започнаха да говорят едновременно, с изключение на Младия Райт, който седеше бледен и неподвижен, с конвулсивно стиснати под масата ръце.

Господарят на Вантедоур каза:

— Вие сте привърженик на фактическите доказателства, Коменданте. Можете да ги повикате и да ги помолите да се съблекат, никой от тях няма да се противи. Точното им определение е ефеби.

— Но онези жени от дома на Левал, онези, които играеха на карти, имаха бюст!

— Разбира се, че имат бюст. Харесва им. А ние можем да получим за тях хормони и скалпели, и хирурзи, които са в състояние да използват тези инструменти. А хирургът може да направи много, особено ако е способен. Онова, което не можем да постигнем, е жена.

— Защо? — попита Лео Сеслер.

Младият Райт се зачерви, по горната му устна избиха капки пот.

— Поради специфичните и задължителни условия, при които трябва да си представиш нещата, за да бъдат сътворени — каза Господарят на Вантедоур. — Ако някой от вас предната нощ беше включил магнетофон или притежаваше абсолютна памет, би открил начина от това, което казах тогава.

— Това окончателно променя нещата — сепна се Комендантът.

— Така ли? Фактът, че поне четирима от нас спят с момчета, толкова много ли променя въпроса?

— Естествено. Вие сте или сте били, а ще се осмеля да твърдя, че и продължавате да сте офицери от Въздушните сили.

— Не — каза си Лео Сеслер. — Не, не. Човек не може да премине през далечни простори, да стъпи в други светове, да проникне в тишината, да се потопи в непознати атмосфери, да запита сам себе си

дали ще се върне и защо е дошъл тук и да продължи да бъде само Комендант от Силите.

— Не мога да поема върху себе си отговорността за опетняването на честта на Силите, докарвайки на Земята пет офицери хомосексуалисти.

И тогава Младият Райт не издържа. Лео Сеслер се озова за две секунди до него и го удари по лицето.

— Не можете! — крещеше Младият Райт, а кръвта след грубия удар на Сеслер се стичаше от носа в устата му, оцветяваше и отмиваше по пътя си капчиците пот, ръсейки лицето на Сеслер с червен дъжд. — Не можете да ме принудите да стоя край тази мерзост! Смърдяща мерзост! Гадни педали! Извратени типове! — Последва нов удар. — Изхвърлете тази кал! Те ме омърсиха! Чувствам се мръсен!

Лео Сеслер сви юмрук.

— Махнете този глупак от дома ми — каза Господарят на Вантедоур.

Двама от членовете на екипажа вдигнаха припадналото момче, като го уловиха за краката и под мишниците.

— И вие твърдите, че ние се нуждаем от лекарска грижа? — запита Теофилус. — Какво ще кажете за своя екипаж, Коменданте? Ние се чувстваме спокойни, в границите на разумното; живеем в съгласие със самите себе си, свирим често; а ноци от този тип би трябвало да са оргия на разкаянието и разюздаността. Изпитвате ли разкаяние, Господарю на Вантедоур?

— Бих могъл да заповядам да го убият — каза Господарят на Вантедоур. — Махнете го отгук и го затворете в кораба, Коменданте, или наредете да го нашибат.

— Вземете го — заповяда Комендантът. — Арестуван е!

— Използвайте моята кола — предложи Теофилус.

— Струва ми се, че трябва да ви помолим за извинение.

— Слушай, Сеслер — протестира Комендантът.

— Моля да ни простите за инцидента, господа — каза Лео Сеслер, застанал прав.

— Да седнем. Уверявам ви, че вече забравих за този нещастник. Моля, продължете с десерта си. Може би предпочитате дюли вместо грозде, Коменданте?

— Слушайте, Тардон, престанете да говорите за ядене.

— Вантедоур, Коменданте, Господарят на Вантедоур, припомням за последен път и това е цената на моята прошка.

— Ако си мислите, че можете да се държите с мен като с един от вашите слуги...

— Разбира се, че може, Коменданте — каза Лео Сеслер. — Най-добре ще е да седнете.

— Доктор Сеслер, вие също сте арестуван!

— Съжалявам, Коменданте, но това решение е безотговорно и ще си позволя да го отмина, без да му обръщам внимание.

Комендантът на Нини Пауме Уно блъсна силно креслото, на което беше седял по време на вечерята. То се преобърна с трясък.

— Доктор Сеслер, ще се постарая да ви изхвърлят от Въоръжените сили! А вие, вие...

Лео Сеслер преживя момент на ужас. Не е известно при такова голямо напрежение как може да реагира сърцето на петдесет и осем годишен мъж, болен, уморен от пространството, притеглянето и пустотата. Ако комендантът умре...

— Ще наредя да се стерилизира Салари II. Да се заличи всяка следа от живот и всичко, което се намира тук!

— Не бихте ли искали да заемете мястото си, Коменданте...

— Не желая нито гроздето, нито дюлите ви!

— Ако пожелаете да заемете мястото си, бих ви обяснил защо не трябва да го правите.

Сладкото Личице спеше, а Лес Ван Ос ридаеше върху раменете на жените, които играеха на карти.

Мъжът под дърветата вече беше намерил своя костюм от зелено кадифе, само че този път той беше с по-светъл тон, обущата му бяха украсени със сребърни токи, а на жилетката му проблясваше златна верига. Лошо нещо са сънищата.

— Всеки от нас, Теофилус и аз, дори Левал и Кестерен, може да ликвидира всички вас, преди да успеете да дадете някаква заповед.

Комендантът седна.

— Не сте толкова глупав, колкото си мислех.

— Това е комплимент, Коменданте — отбеляза Лео Сеслер. — Нашето пристигане тук, и вие го знаете, наруши равновесието на Салари II.

— Имаме средства да го направим — каза Теофилус. — Факт е, че разполагаме още в момента с два бързи и драстични начина.

— Всичко е наред — каза Комендантът, — вие взехте връх. Какво искате да направим?

— Нищо, Коменданте, абсолютно нищо. Освен да задържите проповедника на кораба — нищо повече. Да завършим вечерята. Да се поразходим, ако имате желание. Видяхте ли петте луни? Едната от тях обикаля планетата три пъти в денонощието. А след това ви каня да се оттеглите за почивка.

Колата на Теофилус ги отведе до реката, а оттам трябваше да продължат пеша.

— От другата страна няма пътища — поясни Теофилус.

Преминаха през висящ мост; от другата страна се простираше само ливада, покрита с трева, зелена и гъвкава. Намериха там цветя, птици и три лилави петна. Хората заставаха върху петната и искаха злато, бъчви с бира, състезателни автомобили; след това продължиха нататък. Нито Комендантът, нито Лео Сеслер опитаха щастието си. Затова пък Саван опита — поиска платинена гривна с брилянти за Леда. Разнесе се вик: Саван държеше в ръка платинената гривна с брилянти.

— Виждате ли, не е толкова трудно — каза Господарят на Вантедоур. — Вие несъзнателно изпълнихте задължителното условие.

— Но аз нищо не разбирам.

— Естествено, че не разбирате.

— Но какви са тези условия?

— В това се състои нашето предимство, инженере. Защо искате да знаете? Би трябвало да останете на Салари II, за да запазите това, което получихте.

Саван погледна тъжно гривната на Леда.

Хората скачаха, разтваряха ръце, молеха за различни неща ту високо, ту шепнешком, пеейки, молейки се, сядайки и лягайки върху лилавото. Теофилус им каза, че е безсмислено, а Комендантът заповяда да продължат по-нататък.

Успя да ги откъсне от лилавите петна; хората бяха недоволни. Лео Сеслер можеше да си представи какво изпитват към Теофилус и Господаря на Вантедоур. (Няма да се осмелят, прекалено дълго са подлагани на строга дисциплина. А освен това знаят, че всичко ще се разпадне, след като напуснат атмосферата на Салари II. А ако гривната на Леда не изчезне?)

Гривната на Леда минаваше от ръка на ръка, всички я докосваха, миришеха, опитваха я със зъби. Един от екипажа я потри по лицето си, а друг я окачи на ухото си.

— Тук е.

Тук растяха дървета, но те се доближиха до отвора на пещерата, който се виждаше в склона на възвишението. Три стари, дебели, тромави жени излязоха насреща им.

— Това са те, Матроните.

— Кои?

— Искам да ви кажа, че те също не са жени. Мориц ги нарича Матроните; това са някои от неговите майки.

— А Мориц? Къде е Мориц?

— Мориц живее вътре в майка си, Коменданте.

— Бъдете поздравени — казаха в хор жените.

— Вие също — отговори Господарят на Вантедоур. — Искаме да видим Сладкото Лицие.

Лео Сеслер съчувстваше на Коменданта.

— Не-е-е — отговори Матроните. — Спи.

— Можем ли да видим как спи?

— Вече идвахте тук. Защо искате да му пречите?

— Не искаме да му пречим, уверявам ви. Ще пазим тишина, само ще го погледнем.

Матроните се спогледаха колебливо.

— Елате — каза една от тях, — само че на пръстенца.

Лео Сеслер реши никога да не напише своите спомени; нямаше да е способен да опише самия себе си как стъпва на пръсти през ливадата на Салари II заедно с другите мъже, също стъпващи на пръсти, ситнейки след три дебели старици, които бяха трима преоблечени мъже, в лъчите на двете слънца — едното жълто, а другото портокалово, към пещерата в склона на възвишението.

— Тихичко, тихичко.

Но пясъкът, с който беше насипан подът на пещерата, заскърца под подметките им и Матроните се разтревожиха.

Пред входа на пещерата се намираха още две Матрони, а две други — в дъното. Под много приятно осветление те люлееха огромно яйце, закрепено в двата края с мрежа, която му позволяваше да се движи и да се обръща.

— Какво е това? — запита Комендантът.

— Ш-ш-т...

— Това е Голямата матка, Майката — обясни шепнешком Теофилус.

— Ш-ш-т...

Лео Сеслер пипна. Яйцето беше сиво и мъхнато. Имаше напречен ръб, който сякаш разрязваше двете половини, така че да могат да се отделят. Можеха да се отделят.

Матроните се усмихваха и показваха човека, който се намираще в яйцето, с брада, опряна в коленете, и ръце, сплетени около краката, усмихнат на сън. Вътрешността на яйцето беше влажна, топла и мека.

— Мориц! — извика почти високо Комендантът.

Ужасените Матрони вдигнаха ръце. Сладкото Личице се размърда и, без да се буди, се разпищя. Едната от Матроните посочи изхода с ръка — това беше заповед. Лео Сеслер промени намерението си: ще напише спомените си.

Тази нощ гостуваха на Теофилус; клави корди вместо потоци.

— Преди няколко месеца беше по-лошо — отбеляза Господарят на Вантедоур. — Древна китайска музика.

Седяха около стъклена маса, стъпила на абаносови, украсени със злато крака. В мозайката (охра и злато), покриваща пода, нито една рисунка не се повтаряше. От стените ги гледаха Дамата и Еднорогът. Екипажът на кораба се чувстваше неловко, смееха се, шегуваха се, блъскаха се с лакти. Всеки прибор беше с четири вилицы, четири ножа и три чаши. Слуги, облечени в бяло, сменяха чиниите, а зад стола на Теофилус стоеше мажордромът. Пред, очите на Лео Сеслер непрекъснато беше мъжът плод, обвит във вътрешността на топлата и лепкава люлка, и си мислеше дали този спомен ще му позволи да хапне нещо. Но когато на въртяща се маса беше издигната ледена скулптура

и една от тях светна със син пламък, се убеди, че е изял всичко — надяваше се, че е използвал правилно приборите и че би изял и покритите със скреж плодове и сладоледа, когато се разтопят замразените сфинксове и лебеди. Комендантът разговаряше полугласно с Теофилус. Лео Сеслер разбра, че Саван няма понятие, че вилицата е приборът, с който трябваше да си послужи за рибите (а той знаеше, това беше единственото нещо, в което беше сигурен), но това нямаше значение нито за него, нито за Теофилус. Магистърът Астроном възвести, че ще им прочете своя пролог към Спомени за съзвездието Ложето на Афродита. Отдалеч видяха влизащата Пеония. Теофилус я поздрави, но не я покани да се присъедини към компанията. Затова пък розите с цвят на матова охра бяха поставени в средата на масата.

— Все пак мисля, че трябва да се заемем с тях, поне с Мориц.

— Защо? — запита Теофилус.

— Той е болен. Това не е нормално.

— Вие нормален ли сте, Коменданте?

— Не прекрачвам границите на нормалното.

— Опитайте се да погледнете на това малко по-иначе — каза Господарят на Вантедоур. — Психиатричното лечение, защото ние сме в състояние да получим психиатър за Мориц, ще го осъди на дългогодишни страдания. И с каква цел? Разчитайки на помощта на лилавото, както всички ние, би започнал отново, вече излекуван и здрав, да моли за майка и това желание, придобивайки друга форма или израждане, би приключило с ново създаване на утроба. Защото това е нещото, което той горещо желае. Както Левал желае да се мята между героизма и унижението, Кестерен — да затъне във вечно пиянство, Теофилус — да притежава Чимароза, китайска музика, замразени десерти във фигури от лед, немски философи и брокат, а аз — замък от дванайсети век. Когато човек има възможност да получи всичко, това завършва с победа на нашите вътрешни демони на подсъзнанието. Което представлява, дали си давате сметка за това, Коменданте, друг начин за описване на щастието.

— Щастие! Да бъдеш затворен и да лижеш стените на собствения си затвор? Да преминаваш от аплодисментите към подземията, където те бичуват и където с нажежено желязо изгарят

слабините ти? Да живееш без съзнанието, че съществуващ, затънал в безкрайно пиянство?

— Да, Коменданте, това също може да бъде щастие. Каква е разликата между затварянето в изкуствена матка и ловенето на риба на речния бряг? Освен че рибата може да се изпържи и да се изяде, а слънцето придава здрав вид. Единият начин е толкова добър, колкото и другият — всичко зависи от лицето, което търси щастие. Сред банковите чиновници и гробарите — позволявам си да цитирам Лес Ван Ос — е възможно утробата да буди страх, а риболовът да е приятен. Но на Салари II?

Вече нямаше сфинксове и лебеди. Лео Сеслер разряза заскрежения портокал и откри, че е напълнен с вишни, които на свой ред бяха натъпкани с портокал.

— Едно и също е, Коменданте, едно и също — продължаваше Господарят на Вантедоур — матката, пиянството, камшикът.

Магистърът Астроном се покашля и стана.

— А сега, господа, ще чуете нещо много интересно — обяви Теофилус.

Пред всеки гост беше поставена чаша за кафе от тънко стъкло. Прозиращата през изящните стени на съда водна мъгла постепенно започна да се сгъстява, придобивайки тъмен цвят.

— Пролог към Спомени за съзвездието Ложето на Афродита — започна Магистърът Астроном.

Тази нощ във Вантедоур Господарят беше този, който изтича през галериите и стълбищата към стаята на доктор Лео Сеслер. В ръцете си държеше Бонифаци от Саломея, а Тук-о-Тут се мъчеше да го настигне.

— Добър вечер, доктор Сеслер. Позволих си да ви направя посещение.

Лео Сеслер го покани да влезе.

— Позволих си също да поръчам за двама ни кафе и коняк.

— Мисля, че идеята е прекрасна. Знаете ли, изглежда, вече няма да имам време да разгледам кафеените плантации и лозята.

— За това исках да говоря с вас.

— С това искам да ви кажа, че утре стартираме.

— Да.

Внесоха кафето. Тук-о-Тут затвори вратата и седна в коридора.

— Защо не останете, Сеслер?

— Недейте смята, че не съм мислил за това.

— По този начин щях да се убедя, че сте такъв, какъвто ми се струвате.

— Да поискам дом в аскетичен и суров стил — каза Лео Сеслер, — белосан отвътре и отвън, бели стени, бял таван, комин; камина, походно легло, шкаф, маса, два стола и да седна да пиша спомените си. Вероятно веднъж седмично бих ходил на риба.

— Какво ви възпира? Невъзможността да имате жена ли ви пречи?

— Честно казано, не. Никога не съм спал с мъж, не познавам хомосексуалната любов, ако се изключи приятелството на границата на това чувство на тринайсетгодишна възраст с мой връстник от колежа. Но това не излизаше извън рамките на нормалното, както би казал нашият Комендант. Няма да се извърна с ужас като Младият Райт. Аз също смятам, че не е възможно на Салари II да се запази сексуалният морал от Земята. Задавали ли сте си въпрос, „какво е това морал“, Вантедоур?

— Естествено: съвкупност от норми, които трябва да се спазват, за да се прави добро и да се избягва злото. Мисля, че никога не съм чувал нищо по-глупаво. Освен едно добро, доктор Сеслер: да не използвам сила срещу ближния си. И едно зло: да мислиш единствено за себе си. Испитах и двете. Затова онова, което ви предлагам, моля да приемете като покана, а ако предпочитате да си отидете, няма да настоявам.

— Да, реших, че искам да се върна.

— Мога ли да ви запitam защо?

— Не съм сигурен дали самият аз го разбирам добре. Поради някакви неясни органични причини; защото не се озовах на Салари II заради катастрофа с кораба; защото тук нямах време да създам край себе си Земя според моите вътрешни демони на подсъзнанието; защото винаги съм се връщал и този път също искам да се върна.

— С кого живеете на Земята?

— Не, това не е причината за отказа ми. Живея сам.

— Доктор Сеслер, ще ви изпратим тържествено. Но исках да ви предупредя още нещо: целият екипаж на „Нини Пауме Уно“ ще забрави всичко, което е видял тук.

— Значи беше истина?

— Тогава — не. Сега — да.

— Как ще го постигнете?

— Това е работа на Теофилус. Никой няма да разбере, че в мозъка му е внесено нещо. Половин час след като се затворят люковете на кораба, всички ще бъдат убедени, че са открили опасна за живота планета, унищожена от излъчвания, които вероятно са убили екипажа на „Луз Дормида Трес“. Комендантът ще информира, че няма възможност планетата да бъде колонизирана и ще препоръча да се изчака един период от сто години, преди да се направи следващ опит за кацане.

— Жалко. Това е прекрасен свят. Възнамерявам да се откажа да пиша спомените си, Вантедоур. Знаете ли, ще ми бъде жал да описвам Салари II като мъртва и пуста планета. В този момент не мога да си го представя, но допускам, че то ще дойде само.

Господарят на Вантедоур се усмихна.

— Учудва ме, че изобщо ми го казахте — добави Лео Сеслер.

— Така ли? Ще ви кажа още нещо. Никой не може да получи нещо от лилавото, ако не се чувства идентичен с предмета, който иска да притежава. Разбирате ли? Затова не е възможно да се създаде жена. Когато Теофилус първия път пожела цигара, толкова много искаше да запуши, че се идентифицира не с пушача, а с цигарата. Беше станал цигара: усети миризмата на тютюна, цигарената хартия, дима, докосна пълнежа на цигарата, беше се превърнал във всяко от тези неща. Казах го онази нощ, когато разказвах за самообръсначката — втория опит, ако не се брои втората цигара, с която, естествено, беше същото. Казах ви, че се чувствах не като бръснещия се човек, а като предмета. Но както и очаквах, изгубихте смисъла на тази изповед сред всичките неща, за които ви говорих тогава.

— А е толкова просто.

— Да. Инженер Саван трябва силно да е желал тази жена. В един момент се е почувствал обвит около ръката ѝ и е поискал гривната. Затова вашите опити нямаха успех. Но ако имате желание да опитате сега, можем да отидем при лилавото.

— Вие сте ме видял?

— Видях ви от балкона. Впрочем предполагах, че ще опитате щастиято си. Сега можете да го направите с по-голям успех.

— Благодаря, но мисля, че е по-добре да не опитвам. Толкова повече че бих могъл да го имам само за една нощ, а утре вече няма нищо да помня.

— Истина е — призна Господарят на Вантедоур и стана. — Съжалявам, че няма да прочета спомените ви, доктор Сеслер. Лека нощ.

Бонифаци от Саломея остана в стаята и Лео Сеслер трябваше да му отвори вратата. Точно когато към тях се приближаваше Тук-о-Тут, Бонифаци от Саломея скочи в протегнатите му черни ръце.

Вече на стълбичката на „Нини Пауме Уно“ екипажът се обърна и козирува. Лео Сеслер не изпълни военния жест, а се задоволи само да махне с ръка. След затварянето на люковете обитателите на Вантедоур се отдръпнаха; корабът задиша.

Закрепен за седалката си, Лео Сеслер със затворени очи още веднъж прехвърли в съзнанието си Салари II. След двадесет минути, деветнадесет минути и петдесет и осем секунди, деветнадесет минути и три секунди ще забрави всичко. Всички мълчаха. Лицето на Младия Райт беше подуто. Комендантът посъветва някой да се заеме с него. Лео Сеслер си играеше с предпазния колан. Комендантът каза, че веднага ще се заеме с редактирането на рапорта за пребиваването им на Салари II. Три минути и четиридесет и две секунди.

— Ще прибавите ли някаква специална препоръка, Коменданте?

— Естествено. Ако искате да ви кажа откровено, ще ви кажа, че според мен положението на Салари II е заплаха и налага моментална интервенция, искам добре да ме разберете, мо-мен-тал-на.

Лео Сеслер галопираше по ливадите на Салари II, а в ушите му свиреше вятърът, две минути и петдесет и една секунди.

— Затова ще препоръчам да се изпрати спасителна експедиция.

— Кого искате да спасите, Коменданте?

— Мога ли да знам откъде идва това бръмчене? — Комендантът свали микрофона от подставката. — Да се провери произходът на звука — върна микрофона на мястото му.

— С цел да се морализира екипажът на кораба „Луз Дормида Трес“...

Две секунди. Една.

Бръмченето секна.

— ... който положително е загинал в резултат на излъчване.

Лео Сеслер задъхано помисли за Салари II. Последните спомени и видя планетата, зелена и лазурна, в лъчите на двете слънца. Пустинята Пума, жребеца, замъка Вантедоур, Теофилус, Вантедоур, Бонифаци от Саломея, Кестерен, Пеония, юмручния удар в челюстта на Младия Райт, Вантедоур, Трона на Победата, Сладкото Личице, затворено в утробата, петте луни и Господаря на Вантедоур, който му дава възможност да остане на Салари II, който го предупреждава, че ще забрави всичко. Но той не е забравил.

— Жалко — казва Комендантът, — жалко, че не можахме да слезем от кораба, за да вземем останките и да ги прибавим като фактически доказателства, но излъчването би ни унищожило въпреки предпазните костюми. Младият Райт не бърка. Кой беше физик на „Луз Дормида Трес“?

— Левал, мисля.

— А, да. Е, докторе, ще се заема с редактирането на рапорта. Довиждане.

— Довиждане, Коменданте.

Не съм забравил, не съм забравил!

— Съжалявам, че няма да прочета спомените на доктор Сеслер — каза Господарят на Вантедоур.

— Смятате ли, че Сеслер заслужава доверие? — запита Теофилус.

— Хм. А ако не го заслужава, представете си резултатите. Четиринадесет души, които говорят за радиоактивната планета, и той, който описва средновековни замъци и гигантски утробы.

— Защо го осъдихте на това, Вантедоур?

— Смятате, че това е наказание?

На борда на „Нини Пауме Уно“ Комендантът пишеше, Саван пиеше кафе, Младият Райт триеше бузата си с ръка.

— Трябва да съм се ударил при старта.

Лео Сеслер стоеше пред недокоснатата чаша кафе.

— Сигурно трябва да съжаляват, че в тази посока пътищата за колонизация са затворени — отбеляза Теофилус.

— Жалко — каза инженер Саван, — по този начин пътищата за колонизация в сектора ще останат затворени за дълги години.

Кестерен пееше, прегръщайки дървото. Сладкото Лицице местеше език по влажните стени на утробата-люлка, Лесванос слизаше по стълбите към подземиеото, Господарят на Вантедоур казваше:

— И да се оплакват, че трябва да пият толкова отвратително кафе на кораба.

— Това кафе е гнусно — заяви навигаторът. — На изследователски кораб никога не може да се получи хубаво кафе. Съвсем друго нещо са луксозните кораби — там имат чудесно кафе.

Теофилус се засмя:

— И да им се иска кафето, което се поднася на луксозните кораби, обслужващи големия туризъм.

Лео Сеслер не опита кафето си.

„И там изчезнаха — каза той — в шума на крилата на земната атмосфера големите Пътешественици на съня и действието. Разказвачите, управляващи пространството. Обвинителите на ревящите пропасти. Великите Изследователи на белотата на безкрая“ — но никой не го чу.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.20-25/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.